

הדירה שלנו בקומת מרתף. יורדים אליה בשתי מדרגות. אחרי שנכנסים לחדר. בעלי, כשהלך לעבודה, היה סוגר את הדלת, אבל לא נועל, כי אצלנו הדלת נסגרת במנעול-תלייה, מבחוץ. ברגע שהאיש הלך, קמתי ופתחתי את הדלת. לא ראיתי אף אחד. לבשתי חלוק, וגיגשתי לחנות של בעלי, לא רחוק מהבית. סיפרתי לו, בעלי בא איתי בחזרה, ויחד היפשונו, אבל לא מצאנו אף אחד. חזרנו לחנות, ונשארו שם עד שבע. הייתי רועדת, ולא יכולתי לזוז. רק בשבע חזרתי, לראות מה עם הילדים. כמו שעברתי ברחוב להיכנס לחצר שלנו, ראיתי את האיש שהיה במיטה שלי. זה היה הנאשם. הוא החזיק ביד שטר של עשר ל"י ועשה לי תנועה שאני אקח את זה. צעקתי והלכתי בחזרה לבעלי, לחנות. נתתי לבעלי תיאור של האיש, ובאמת בעלי מצא אותו ברחוב, על יד קולנוע ע"ן. הוא שלח לקרוא לי לשם, ואני באתי. בעלי שאל אותי: "זהו" אמרתי שכן. עד כאן, סיפוריה של ברכה.

גבר במיטת הילדה

משטרה הוציאה, והגבר שעליו הצביעה ברכה מקרוס נעצר. דא"ר מרין מכו"ס-התימנים זוהה כמתחם יעקובי (54), מרחוב איבנג'וריוול בתל-אביב, לאחר ששמעו את סיפור המעשה, הועיקו החוקרים גם את המתלוננת מהיום הקודם, העמידו אותה בפני מיסדר-זיהוי, שאלו אותה אם היא רואה את האורח שלה מליל אמש. היא הצביעה על אחד הר גברים בשורה. היה זה מנחם יעקובי. יעקובי הועמד לדין בבית-המשפט הר מחוזי בתל-אביב, בפני השופטת הרסה בן-עיתו, הואשם בכך שנהג לעקוב אחרי גברים משכימיקום, והיה מתגנב למיטות נשותיהם, בהתחזותו כבעלן. באותה הזדמנות, הואשם כבר יעקובי גם בשתי התפרצויות ליליות נוספות. הן אחת, כאשר לפני המש שנים נכנס דרך החלון, בארבע לפנות בוקר, לדירת משפת דיין — לא שרהביטחון — וגנב משם כשלושים ל"י. השנייה — כאשר, לפני כשש שנים, פרץ, שוב בסביבות שלוש בבוקר, לדירת משפחת אהרון — שוב דרך חלון — ונפתס עליידי אבי המשפחה, משה אהרון, בסמוך למיטת הבת, זמירה, אז בת 17.

חמור בקורס?

ת גירסתו שלו, נוכח העדויות, סיפר החשוד, תוך כדי תיאור חי, ודעיתים משעשע למדי: ביום שבו קרה המקרה הראשון, לא הייתי אפילו ברחוב עירייעקב, או במקום אחר בכרס-התימנים. את העדה אביבה עדני ראיתי בפעם הראשונה בחי כשר הביאו אותי לחקירה במשטרה, אחרי שתפסו אותי עלייד קולנוע ע"ן. את החקירה ניהל רביסמל יחזקאל נחום. האיש הזה מסוכסך איתי מזמן. לפני עשרים שנה היינו יחד בבית-ספר לשוטרים, בקיבוץ אייל, ושם הסתכסכנו. נחום היה צוחק עלי. היה אומר לי: "מה מביא אחד כמוך, תימני-שחור-שכלי שלי-חמור, לקורס?" כשהיינו יוצאים לשימרה, בקורס, הייתי אני הולך בחזילה, כדי שלא יתקעו בי כדור. בגלל זה הוא צחק עלי.

שנים, וחזרתי לארץ, לאשתי והילדים שלי. הגעתי לארץ ביום 24.12.70. אני מסגר ופועל בניין במיקצועי, וקרי בלתי עבודה אצל עורך-דין יעקב הררי, לעשות אצלו עבודת-טייחות בבית שלו ביד-המעביר. בבוקר ה-30 לדצמבר ירדתי לשבזי, ששם אפשר למצוא תמיד פועלים, כדי לקחת לי פועל לעזרה. פתאום, כמו שאני מחפש פועל, בא אחד ואומר לי: "הי, הי, גנב, גנב, עמוד עמוד". ראיתי אנשים רצים אלי, ותפסו אותי, זה היה לפני קולנוע ע"ן. "תראה את התעודות שלך", אמר לי אחד. שאלו אותי אם אני יהודי או ערבי. "אני יהודי", אמרתי. איך ש' הוצאתי את הארנק, להראות את התעודות שלי, תפס לי אותו מישהו וחטף אותו. ככה נשארת שם אולי חצי שעה, עד שבאה המשטרה ולקחה אותי. הביאו אותי למשטרת הצפון. שם, ראה אותי הקצין קפלן המכובד, שמכיר אותי. "הה, הה", הוא אמר, "הנה בא בעל התלומות הלזה". ענית לו שלום בכל זאת. גם לאויבים שלי אני אומר שלום. עד כאן סיפורו של הנאשם.

אלמוני במיטה - מהשמיים

מנחם יעקובי הכחיש כל ביקור במיטותיהן של העדות. סניגורו, עורך-הדין ישראל הייך, תקף את אמינות מיסדר הזיהוי, בו נוכחו שישה גברים — מהם חמישה אשכנזים, כשרק הנאשם

הנאשם מנחם יעקובי, שנמצא רי גברים משכימיקום, מיהר להיכנס למיטות נשותיהם, בהעמידו פנים כבעלן.

הוא בן העדה העדנית, דבר שהבליט אותו בשורה. הייך תקף גם את מהימנותה של אביבה עדני, הצביעה על מחלות-נפש במשפחתה, טען כי בעדותה במשטרה סיפרה שיש לה חבר איתו היא מקיימת יחסי מין — דבר שאינו ידוע לאביבה, שהעיד

גם את סיפוריה של העדה השנייה, תקף הסניגור. "סיפורה פנטסטי ו-אבסורדי", טען, "לא ייתכן שברכה מקרוס חשבה שבעלה התחפש עם בגדים, חליפה, וכובע ונכנס כך למיטה. בנוסף, כל אותו זמן, היו בחדר שלושת ילדיה ממש לידה — והיא לא העירה אותם. כנראה שמישהו ביקר אצלה באותו בוקר, לפי הומנתה — וייתכן שאחד הילדים התערער וראה אותו יוצא."

העדה העידה שהגבר במיטתה דיבר בשקט כדי שלא להעיר את הילדים. איך הוא יכול היה לדעת שיש שם שלושה ילדים ישנים? איך הוא יכול היה לדעת שהבעל יוצא מדי בוקר בשלוש בלילה? זה מוכרח היה להיות מישהו שמכיר את המשפחה היטב.

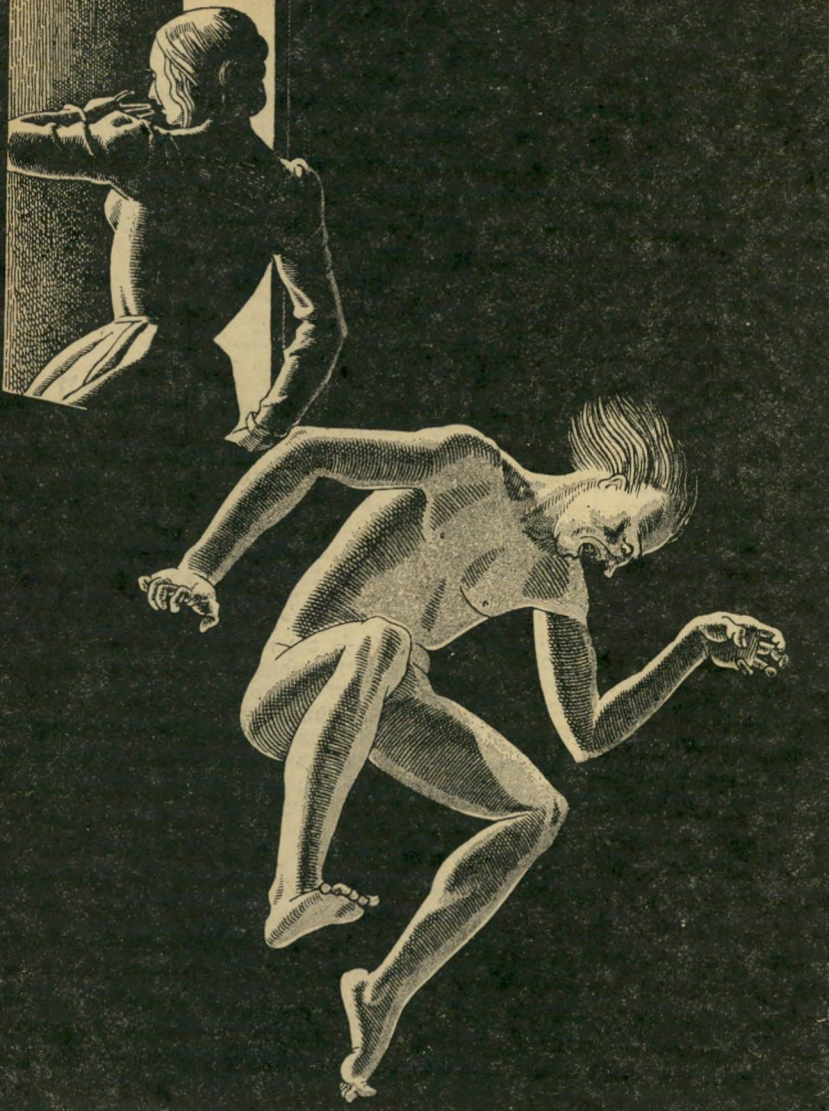
"העדה גם העידה שהיא הסירה את מכנסיה בעצמה. למה? אפילו האמינה שזה בעלה, הרי הוא אמר רק שהוא עייף, ולא יותר. הסיפור אינו מתקבל על הדעת."

סיכום הסניגור: "קשה לגבר זה להעמיד פני בעל — ביחוד בפני אשה הנשואה כבר 12 שנה. קשה לרמות אשה במצב כזה."

קרה לי כבר פעם שבעלי חזר מהחנות בחמש לפנות בוקר ורצה לקיים יחסים איתי, אבל לא קרה לי שהוא נכנס אלי למיטה עם מעיל וחגורה."

האשה אשר על כס המשפט, השופטת בן-עיתו, סברה אחרת. "לגירסתו של הסניגור, בדבר מאהב אלמוני, אין כל בסיס בחומר הראיות", קבעה השופטת, כאשר נתנה את פסקי הדין. "מעדותה של העדה בפני בית המשפט, ניכר כי גרום לה סבל רב, בהיותה נאלצת להעיד עדות כזו בפומבי. היא עשתה רושם של אשה פרימיטיבית, אכולת בושה וחרדה, ואין להעלות על הדעת כי המציאה את הסיפור". על עדותו של הנאשם, אמרה השופטת: "לא האמנתי לנאשם. עדותו היתה כה מוזרה, הן בצורתה והן בתוכנה, ש-אפילו הסניגור לא ביקש שאמין לה."

המקרה עם אביבה עדני אירע חמישה ימים לאחר מכן.

בעקבות כך, החליטה בן-עיתו כי הוכח אכן שהנאשם עשה עם ברכה מקרוס את מה שיוחס לו. השאלה היתה — על איזה סעיף בחוק עבר, במעשהו זה? נסיון לאינוס בתרמית, החליטה השופטת. "נכון שגברת מקרוס הסכימה למעשהו של הנאשם מתוך טעותה שלה, בהיותה סבורה שזה בעלה", קבעה, "נכון שצריך גם תרמית פוויטיבית מצד הנאשם, ואין להסתפק בטעותה של העדה. אולם, בהתנהגותו, קשר עצמו הנאשם לתרמית. "שום אדם ברדעת לא יכול היה להניח שאשה נשואה ואם לילדים, הן מתעוררת משנתה ומוצאת במיטתה גבר זר, שאפילו את פניו אין היא יכולה לראות — תסכים ללא אומר ודברים לבוא איתו במגע מיני."

זעזוע קשה

קוותו היחידה של הנאשם, מלכתחילה, יכלה להיות שיבצע את זממו בטרם תתערור האשה. אולם שיחק לו מזל, וכאשר האשה התעוררה, היא חשבה שהוא בעלה בטעות. לא ייתכן שהנאשם לא שם ליבו לטעותה זו, לאור השיחה הקצרה והתנהגותה". המסקנה: הנאשם ידע שהאשה טועה — וניסה לנצל את טעותה: "לא ייתכן שהנאשם האמין כי האשה יודעת את האמת — ומסכימה לפעולותיו", קבעה השופטת. גם בעדותה של אביבה עדני נתנה הן שופטת אמון מלא, דחתה את התיאוריה של הסניגור. בעקבות כך, היא מצאה את מנחם יעקובי אשם בניסיון לאינוס בתרמית, מעשה מגונה בכוח, ותהפרצות. כאשר שלף התובע, עורך-הדין יצחק וינוגרד, את גיליון ההרשעות של יעקובי, גילה כי הורשע בעבר על מעשה מגונה בן-קטין — החליטה השופטת לשלוח את האיש, שנטה ללון ללא תזמנה, לשנתים מאסר בפועל, ושנה נוספת על-תנאי. "אם כי לא היה כאן שימוש בכוח", סיכמה, "הרי שהעבירות תמורות. כאשר אשה ישנה בביתה, ולפתע קורה לה מה שקרה במיקרים שפורטו כאן — עלול להיגרם לה זעזוע קשה."